

Liegende evolutionaire kunst: Piltdown-mens

<http://wayoflife.org/>, 15-2-2011, Update (sterk uitgebreid) 21-4-2011

Vertaling, plaatje en voetnoten door M.V.

Men zegt wel eens “een afbeelding is duizend woorden waard”, en ik twijfel er niet aan dat meer mensen door plaatjes dan door woorden beïnvloed werden om in evolutie te geloven. Van bij haar aanvang werd darwiniaanse evolutie gepopulariseerd door kunstige afbeeldingen - liegende kunst.

PILTDOWN

De Piltdown-mens met een aantal van zijn belangrijkste onderzoekers. Achterste rij: Frank Barlow, G. Elliot Smith, Charles Dawson, Arthur Woodward. Voorste rij: Arthur Underwood, Arthur Keith, William Pycraft, Ray Lankester. (Wiki).

De “Piltdown-mens” werd 40 jaar lang voorgehouden als een ontbrekende schakel (missing link) in de menselijke evolutie, maar het bleek een complete hoax te zijn.

In 1912 vertelde amateur-bioloog Charles Dawson de Geological Society of London dat in de voorbije vier jaar fragmenten van een schedel, de helft van een onderkaakbeen, en een tand waren gevonden in een grindput in Piltdown, Sussex. Dawson was bij sommige van zijn opgravingen vergezeld van Arthur Smith Woodward, conservator van de geologische afdeling aan het British Natural History Museum en de belangrijkste expert van de wereld m.b.t. fossiele vissen, en ook door Teilhard de Chardin, Jezuitisch priester en New Age mysticus. Het was Teilhard die op de Piltdowns site een volgende tand vond, in augustus 1913.

Uiteindelijk werd het geachte wetenschappelijke team, dat de beenderen onderzocht, uitgebreid met Arthur Keith, professor anatomie aan het Royal College of Surgeons, en Grafton Elliot Smith, een gerenommeerde hersenspecialist (In 1922 werkte Smith samen met een kunstenaar om de gelijkenis van de “Nebraska-mens” te produceren in de *Illustrated London News*. Deze missing link bleek later van een gefossiliseerd varken te zijn).

De Piltdown-mens kreeg de naam *Eoanthropus dawsoni* (“Dawson’s dageraadmens”) ter ere van zijn ontdekker.

De hoax zou vanzelfsprekend moeten geweest zijn, vanaf het begin, zelfs voor amateurs. “de vijlmarkeringen op de orang-oetantand van het onderkaakbeen waren duidelijk zichtbaar. De maaltanden waren fout uitgelijnd en aan twee verschillende hoeken bijgevijld. De hondstand (hoektand) was ook afgevijld, zover dat de tandpulp (tandmerg) bloot lag maar daarna werd dichtgestopt” (Lubenow, p. 58). Bovendien waren de tanden niet eens verkleurd; ze waren beschilderd met bruine verfstof (Walsh, p. 69, 70); ze waren zelfs niet uniform gekleurd; één was veel donkerder dan de andere (Walsh, p. 45).

De Piltdown ontdekkers vonden zelfs een bijgesneden olifantenbeen in de gelijkenis van een kleine cricket bat (houten slagstok om cricket te spelen). Hoeveel meer bewijs heb je nodig om aan te tonen dat de Britten geëvolueerd zijn van apen als hun aapmenselijke voorvaders blijkbaar van cricket hielden! Maar de evolutionisten waren zo goedgegelovig, zij wilden toch zo graag een aapmensfossiel zien dat ze beetgenomen konden worden met bijgevijlde tanden, fout uitgelijnde maaltanden, opgevulde tanden, beschilderde tanden, en een cricket bat.

Over de ontdekking van de “fossielen” bracht *The New York Times* een krantenkop: “Darwins theorie bewezen waar te zijn”. De ondertitel schreeuwde: “Engelse wetenschappers zeggen dat de schedel, gevonden in Sussex, bevestigt dat mensen afstammen van apen”.

Tekeningen, schilderijen en beelden van Piltdown begonnen zich te vermenigvuldigen. Dat van Louis Rutot, getiteld “Mens van Sussex”, beeldde Piltdown af als een aapmens (half aapachtig, half menselijk hoofd op een harig menselijk lichaam) die een grof stuk gereedschap aan het maken is (zie plaatje bovenaan).

In het British Museum of Natural History kreeg een plaasteren reconstructie een prominente plaats, waar het de volgende 41 jaar bleef staan, om de ontelbare bezoekers te overtuigen van menselijke evolutie.

Dat was de dageraad van het tijdperk van ongelof, en sinds toen hebben alle belangrijke seculiere publicaties van de wereld zich ingezet om het gezag van de Almachtige God neer te halen en om Zijn Woord in diskrediet te brengen. Elke nieuwe “wetenschappelijke ontdekking”, ongeacht hoe betwistbaar, werd in de wereld uitgebazuind als “bewijs” dat de Bijbel niet waar is en dat de mens een geëvolueerd dier is.

Alhoewel er sceptici waren, werd de Piltdown-mens geaccepteerd als een echte missing link en opgenomen in leerboeken, beschreven in encyclopedieën, vertegenwoordigd in musea en besproken in honderden artikelen en wetenschappelijke bladen.

“Evolutionisten houden ervan te beweren dat niet iedereen Piltdown accepteerde. Technisch gezien is dat zo. Er waren er enkelen, zoals Weidenreich en Hrdlička, die Piltdown niet accepteerden. Maar de grote meerderheid van de paleo-antropologen wereldwijd accepteerden Piltdown als legitiem, in het bijzonder na de bevestigende ontdekkingen op Piltdown II” (Lubenow, *Bones of Contention*, p. 56).

“Zowel jonge als oude wetenschappers verspilden ontelbare uren tijd aan het Piltdownfenomeen. De moeizame studie, het schrijven en publiceren van vele honderden research-rapporten en bladen wereldwijd, de enorme hoeveelheid ruimte in boeken en artikels besteed aan discussies over elk van zijn kleinste aspecten, maken de zaak droevig om overdenken” (John Walsh, *Unravelling Piltdown*, p. xvi).

Piltdown werd aangewend om over de hele wereld bijbelgelovigen het zwijgen op te leggen.

“Onnodig te zeggen dat bezwaren tegen de aapafkomst van mensen, geuit op de spreekgestoelten, effectief het zwijgen werd opgelegd. Een hele generatie groeide op met de Piltdown-mens in hun leerboeken en huisencyclopedieën. Wie zou het in zijn hoofd halen de geloofwaardigheid in vraag stellen van de *Encyclopedia Britannica*?” (Ian Taylor, *In the Minds of Men*, p. 224).

Op het “Scopes Trial”¹ in 1925, gebruikte advocaat Clarence Darrow Piltdown als bewijs van evolutie middels het getuigenis van zijn “expert”-getuigen. Dezen waren Professor Fay-Cooper Cole en professor Horatio Newman (professoren aan de Universiteit van Chicago). Rechter Raulston stond toe dat hun getuigenissen opgenomen werden in het gerechtelijke verslag.

Piltdown werd enthousiast onthaald door Britse paleontologen. Het British Museum of Natural History, die de beenderen bewaarde, werd compleet beetgenomen. Een plaasteren reconstructie kreeg een prominente plaats in het museum, waar het de volgende 40 jaren bleef staan, en zo werden duizenden bezoekers misleid in deze kathedraal van moderne wetenschap.

Arthur Smith Woodward publiceerde een boek over Piltdown met de titel *The Earliest Englishman* (1948). Woodward wijdde zelfs een hoofdstuk aan “Het alledaagse leven van de Piltdown-mens”. Woodward zei over zijn mythische creatuur op welbespraakte wijze dat hij wandelde met schuifende pas, woonde in grotten, voedsel bereidde op vuren, water kookte, zijn water vervoerde in lederen zakken, vlees at van dieren die hij ving in stroppen en vallen, zijn voedsel aanvulde met wortelen, noten en zaden. De Piltdownmens was gekleed in huiden met “het bont aan de binnenkant, hij maakte lederen riemen voor verschillende doeleinden, en begroef zijn doden”. Eén ding moet je die evolutionisten aangeven: zij hebben een ongelofelijke verbeelding! Geen wonder dat velen van hen alle kenmerken vertonen van science fiction.

Terloops: Piltdown was niet de eerste hoax waar Woodward voor viel. In 1914 werd hij gedupeerd door een poets van een schooljongen. Sommige jongens krasten een ruwe tekening van een paardenkop en voorkwartier op een stuk been en dit werd gezonden voor onderzoek naar het National History Museum. Woodward meldde opgewonden in het journal van de Geological Society dat dit een zeldzaam exemplaar was van “de beeldende kunst van de paleolithische mens”. Na Woodward’s pensionering stelde leidend paleontoloog William Sollas van Oxford University in zijn boek *Ancient Hunters* dat het been “een vervalsing, bedreven door enkele schooljongens” was. Woodward was ook betrokken in het fiasco van de “Rhodesiëmens” (Rhodesian Man). Een schedel en beenderen, gevonden in 1921 door zinkmijnwerkers in British Northern Rhodesia, werd door Woodward een andere “missing link” genoemd. Hij en W.J. Pycraft bepaalden dat de Rhodesiëmens aapachtig liep en noemde die uiteindelijk *Cyphanthropus* of “voorovergebogen mens”. Uiteindelijk echter, werd deze gedetermineerd als zijnde een “moderne mens” die perfect rechtop liep en hij kreeg de nieuwe naam van *Homo rhodesiensis*.

Piltdown speelde een significante rol in het “bewijzen” van Darwinistische evolutie in Engeland, tijdens de eerste helft van de 20ste eeuw, en zijn ontdekkers werden genereus beloond. Arthur Keith, Arthur Woodward, en Grafton Elliot Smith werden geridderd door de Queen. Woodward, die zei dat Piltdown “het belangrijkste wat er in mijn leven gebeurde” was, werd beloond met de Royal Society’s Gold Medal, de Lyell Medal, de Linnean Medal, de Wollaston Prize, de French Academy’s Prix Cuvier, en de American Museum’s Thompson Medal. In 1915 werd een olieverfschilderij van Smith, Woodward, en Keith opgehangen in de Royal Institution om de vaders van de fameuze Piltdown te eren.

Waarom hebben zoveel evolutionaire wetenschappers deze fraude geaccepteerd? Omdat het “uitstekend voldeed aan de theoretische verwachtingen van de tijd” (Richard Harter, “Piltdown Man,” 1996, http://home.tiac.net/~cri_a/piltdown/piltdown.html). Omdat het kaakbeen aapachtig was en de schedel menselijk, werd Piltdown beschouwd als een missing link in de evolutionaire ketting. Het gebeurde om exact te passen in het evolutionaire concept van die tijd van hoe de “missing link” zou blijken te zijn: een creatuur dat evolueerde van het apendom weg door middel van zijn snel toenemende breinkracht. “Evolutionisten verwachtten een oertype te vinden met een groot brein. Sir Grafton Elliott Smith had voorspeld dat er een fossiel zou gevonden worden dat erg zou gelijken op Piltdown” (Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, p. 58).

¹ Het *Scopes Trial* - formeel gekend als *The State of Tennessee versus Scopes*, en informeel gekend als het *Scopes Monkey Trial* - was een Amerikaanse rechtszaak, in 1925, waarbij een middelbare-school-biologieleeraar John Scopes beschuldigd werd van overtreding van de ‘Butler Act’ van de staat die het onwettig maakte evolutie te onderwijzen. Scopes werd wel schuldig bevonden, maar het verdict werd ‘overturned’ door een formeel foutje en hij werd nooit meer voor de rechtbank gebracht. (Wiki).

Net zoals Percival Lowell die kanalen zag op Mars, zagen de paleontologen, die Piltdown accepteerden, wat zij wilden zien.

In 1915 verscheen er een betwisting van Piltdown in de vorm van een lange wetenschappelijke studie door antropoloog Gerrit Miller van de Smithsonian Institution. Hij vergeleek zorgvuldig de Piltdownkaak met kaakbeenderen van meer dan 100 apen en concludeerde dat de Piltdownkaak onmogelijk bij de schedel past. Miller werd slecht behandeld door Woodward en anderen in het British Museum. Zoöloog William Pycraft gaf een publiek antwoord op Miller dat neerkwam op “groot persoonlijk misbruik” (Walsh, p. 52). Dit is hoe nee-zeggere door evolutionisten behandeld worden, tot op vandaag.

In 1923 uitte Franz Weidenreich zijn opinie dat het kaakbeen van een orang-oetan was, met afgevijlde tanden, maar deze dingen werden nog eens 30 jaar genegeerd.

In 1953 deed het British Museum een chemische fluorinetest op de Piltdown-fossielen en ontdekte dat ze modern waren. In november van dat jaar publiceerde de *London Times* bewijs dat de Piltdownschedel in feite een composiet was van een 500-jaar oude menselijke schedel, de onderkaak van een orang-oetan en de tanden van een chimpansee. De tanden waren bijgevijld om te passen en om slijtage te vertonen en opgevuld met gom. Ook werd gevonden dat één van de tanden een maaltand was van een olifant, en een andere was van een nijlpaard. (Walsh, p. 75).

Het slechte nieuws werd bezorgd aan Sir Arthur Keith, niet lang voor zijn dood. Zijn boek: *The Antiquity of Man*, voor het eerst gepubliceerd in 1916, was gefocust op Piltdown en behandelde deze als de missing link. In zijn autobiografie beschreef Keith hoe hij de Bijbel en het evangelie van Christus had afgewezen op basis van evolutie. Keith woonde evangelische samenkomsten bij en was bijna zover van zich te bekeren tot Christus, maar hij trok terug omdat hij geloofde dat het Genesisverslag van de schepping een bewezen mythe was (Lubenow, p. 59). In feite verspeelde Keith zijn eeuwig leven door evolutionaire mythen.

Wie bedreef de Piltdownfraude? Veel boeken en artikels werden geschreven om een opinie weer te geven over deze interessante vraag. De kandidaten zijn Dawson, Keith, Smith, Woodward, Teilhard, Martin Hinton, en zelfs Arthur Conan Doyle (schepper van Sherlock Holmes). Mij lijkt het dat Charles blijkbaar de kandidaat is, alhoewel hij misschien niet alleen handelde. Hij was de “ontdekker” van de meeste van de fossielen, en hij had een geschiedenis van fraude met fossielen en van plagiaat, zoals John Walsh documenteert in zijn boek *Unravelling Piltdown*. Walsh zegt: “Tijdens het laatste decennium van de 19de eeuw, maakte Dawson een half dozijn of meer frauduleuze dingen, niet zo nauwgezet als Beauport, maar alle op hun eigen manier ingenieus” (p.178).

Het is goed mogelijk dat ook Teilhard zijn deel had in het schema.

“Op 29 augustus 1913 verbleef Teilhard ’s nachts bij Dawson en ging ’s anderendaags samen met hem en Woodward naar de piltdownput. Daar verscheen een van de twee hondstanden (hoektanden). Arthur Smith Woodward rapporteerde dat zij een diepe greppel uitgroeven waarin pater Teilhard bijzonder geïnteresseerd was. Toen hij uitriep dat hij een hondstand had gevonden, waren de anderen verbaasd, en zegden hem dat zij op die plaats reeds stukjes ijzersteen hadden gezien die leken op tanden, maar Teilhard zei dat hij niet bedrogen was. Zij verlieten hun opgraving om hun ontdekking te verifiëren; er kon geen twijfel over bestaan: Teilhard had een hondstand gevonden van het voorheen ontdekte kaakbeen” (Michael Pitman, *Adam and Evolution*, p. 92).

In een brief aan *The Times*, 25 november 1978, getuigde dr. L.B. Halstead, van de Reading University, dat “volgens Martin Hinton de Piltdown-mens hoax gepland en uitgevoerd was met het Museum”. Hinton, conservator van zoölogie aan het museum, stierf in 1961. In de jaren (19)70 werd een linnen tas met zijn initialen gevonden in het museum en men vond er beenderen in die gebeitst waren op dezelfde wijze als de Piltdownfossielen (alhoewel niet met dezelfde chemische combinaties).

De echte fraude werd gepleegd door niet enkel het British Museum en de bredere evolutionaire wetenschappelijke gemeenschap maar ook door alle anti-God publicaties die er spoedig bij waren om te verkondigen dat er bewijs werd ontdekt dat de Bijbel weerlegt.

“De partners in de fraude van het museum omvat iedereen binnen de wetenschappelijke gemeenschap die deze vondsten uitbazuinden zonder het bewijsmateriaal kritisch te toetsen. Ze waren allen

zo ijverig om Darwin te bevestigen en de naturalistische wereldbeschouwing, dat zij hun ogen slo-
ten voor het vanzelfsprekende” (Jack Cashill, *Hoodwinked: How Intellectual Hucksters Have Hijacked American Culture*, p. 183).

Louis Leakey verklaarde in zijn boek *Adam's Ancestors*, dat bij elke gelegenheid dat hij het British Museum bezocht om Piltdown te onderzoeken, hem de originele fossielen slechts gegeven werden voor enkele ogenblikken en hij kreeg daarna afgietsels om verder mee te werken. Maar het bleek dat de afgietsels niet de vijlsporen op de tanden vertoonden die zichtbaar waren op de originelen. Het bewijs van beitsen, verven, opvulling en andere bijwerkingen zouden dus niet te zien zijn op de afgietsels.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

“Schepping vs. Evolutie”: <http://www.verhoevenmarc.be/schepping.htm>